

Յ. Գ. — Այս յօդուածը գրած էի, երբ ըստացայ Հ. Պետուրեանէն նամակ մը, որով համակրելի Միտթարեանը կ'աւետէ ինծի թէ մտադիր է հրատարակել ոչ միայն Երզնկացիի բանաստեղծութեանց ամբողջական հաւաքածուն, այլ եւ Ս. Դաւաբու ձեռագիրներուն բոլոր ան-

տիպ « միջնադարեան » աշուղական էջերը, ինչպէս եւ շատ մը անտիպ յիշատակարաններ, որոնք կենսագրական ծանօթութիւններ կը պարունակեն այդ աշուղներուն վրայ : Անգնահատելի ծառայութիւն մըն է որ Հ. Պետուրեան պիտի մատուցանէ մեր գրականութեան :

ՄԷՄՈՒՆՈՒ ԵՒ ԿՈՅՐ

(ՍԱԱԳԻԻՑ)

Երբ խաղիթեան դահն ելաւ Մէմուն, Նախ գնեց մի կոյս լուսնի պէս սիրուն. Դէմբով նոր արեւ, կազմով կոկնդ վարդ, Խիւղացի, անկեղծ եւ շատ էլ հանդարտ. Զեռները արեօց արեան մէջ թափխած, Մատների ծէրերն յունասպի փոխած, Նուր ծարիր ամած դիւթիչ ունեցերին. Ինչպէս ծիածան արեւ զունքերին. Սակայն ի՞նչ արած, որ Մէմուն արքան Մի համբարի էլ չէր գտնուում արժանի : Նրան ցասման հուրն այնպէս համակեց, որ զլիսատելու հրաման արձակեց : Կոյսն ասաց. Լաւ է զլուսն հաստանես Գան նստես կողքիս գլուխս տանես : — Ա՛խ, ասաց Մէմունն, ես ի՞նչ եմ արել, որ էգ զգուանքիդ արժան եմ դառել : — Կոյսն ասաց. Բերանդ հոտում է շատ վատ, Կ'ուզես զլիսատիւր, կ'ուզես թող ազատ : Գլխատիւր, այո՛, բայց թող զլիսն հետ

Ինձնից այդ հոտը էլ չքանայ անհետ : Միպեան երբոր այս բանը լսեց, Պարտութիւնիցը պայաննեց, լսեց : Անքուն անցրեց այն դիշերն ի բուն, Իսկ լուսուն կանչեց մի այր իմաստուն, որ ամէն երկրի, ամէն մի բարքի էր քաջածանօթ, ինքն էլ լուրջ, յարգի : Սրա խորհրդով դեղ կերաւ Մէմուն, Դառաւ քաղցրարդյոյ մի կոկնդ սիրուն. Եւ գեղեցկուհուն բազմեցուց կողքին Ու սիրեց նրան սիրով կաթոգին : — Թեբութիւնս, ասաց, սա՛ ինձ ցոյց տաւ, Եւ բարեկամ մտ էլ միայն սա եղաւ : Ես բարեացակամ կ'աւետ լոկ նրան, որ կ'ասէ փուշ կայ քո ճամբի վրան : Երբ մոլորեալին տեսն՝ Լաւ կ'երթաս, Նոյնն է թէ նրան մահւան գերկը տաս : Ում թեբութիւնն որ չասեն վաղօրօք Նա իրան փորբուց կը կարծէ խեղօք : Մի՛ ասել թէ՛ կեր կաթ, մնոր ու շաքար, Նրան որ լուծիչ դեղն է օգտակար : Ասում էր մի օր մի գեղավաճառ, Կ'ուզե՞ս բշկուել, էս դառն դեղն ա՛ն : Թէ գո՛ւ. էլ կ'ուզես մի գեղ բշկելի, Ե՛կ, Սաղիից դառն խրատ ա՛ն մի քիչ :

(ԲՈՒՆԱՍԻ)

Թարգմ. Պարսկերէնից

ՄԵՍՐՈՊ Վ. ՄԱՔՍՈՒՏԵԱՆ

